

Διά να μη αποκάμντε χαυνούμενοι κατά τας ψυχάς σας

*«Διότι συλλογίσθητε τον υπομείναντα υπό των
αμαρτωλών τοιαύτην αντιλογίαν εις εαυτόν, διά
να μη αποκάμντε χαυνούμενοι κατά τας ψυχάς
σας.»*

—Εβραίους 12:3—

ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ βασικούς λόγους για τους οποίους ο λαός του Κυρίου κινδυνεύει διαρκώς να αποκάμει και να χαυνωθεί στο μυαλό και την καρδιά του είναι ότι ούτε γίνονται κατανοητοί ούτε εκτιμώνται από τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, μπορεί συχνά να παρουσιάζονται ψευδώς. Τις μεγάλες πραγματικότητες της ζωής και της διακονίας του Ιησού τις αντέκρουαν συνεχώς οι εχθροί του, ωστόσο άντεξε υπομονετικά μέχρι το τέλος και πέθανε για να λυτρώσει ακόμη και εκείνους που τον σκότωσαν. Το να μας θεωρούν και να αντιπροσωπεύουν ως λάθος, όταν ο Κύριος μας κρίνει ως σωστούς, είναι μια σοβαρή δοκιμασία. Μόνο μέσω της πίστης στο ένδοξο αποτέλεσμα της ζωής των θυσιών μας μπορούμε να συνεχίσουμε χωρίς να αποκάμουμε.

Όσον αφορά τη σάρκα, ο λαός του Κυρίου

είναι ελαττωματικός και μπορεί, συχνά, ίσως, να δώσει δίκαιη αφορμή για αντίρρηση (αντιλογία) από άλλους. Από τη φύση μας, δεν έχουμε καμία ιδιαίτερη φήμη ή αξιόλογα χαρακτηριστικά χαρακτήρα πάνω από πολλά στον κόσμο γύρω μας με τα οποία μπορούμε να εμπιστευτούμε τον εαυτό μας σε αυτούς με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή. Με τον Ιησού, όμως, ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Ήταν τέλειος: «Όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών». (Εβρ. 7:26) Ωστόσο, την ευγένεια και την τελειότητά του αρνήθηκαν όσοι τον αντέκρουσαν, και θανατώθηκε ως “κακοποιός”. Όλα αυτά τα άντεξε χωρίς να κουραστεί και χωρίς να λιποθυμήσει. Τι παράδειγμα!

ΣΚΕΦΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Επομένως, πρέπει να «τον αναλογιστούμε», να βλέπουμε τον Δάσκαλο ως πρότυπο και οδηγό στη ζωή μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι όπως ήταν εκείνος, έτσι είμαστε και εμείς σε αυτόν τον κόσμο—ξένοι και διαφορετικοί. (Έφεσ. 2:12) Ο ίδιος ο Ιησούς είπε: «Εάν ο κόσμος σας μισή, εξεύρετε ότι εμέ πρότερον υμών εμίσησεν.». (Ιωάννης 15:18) Ο κόσμος μισούσε τον Ιησού χωρίς δίκαιη αιτία. Ας προσπαθήσουμε επίσης να ζήσουμε έτσι ώστε οποιοδήποτε μίσος του κόσμου προς εμάς να είναι, όσο είναι δυνατόν, παρόμοια χωρίς αιτία.

Αν δίνουμε στους άλλους λόγους να μας περιφρονούν και να μας αντικρούουν (ή αντιλέγουν), είναι επειδή δεν ακολουθούμε τον Ιησού. Για παράδειγμα, μπορεί να είμαστε ένοχοι για ανάμιξη σε πράγματα που δεν μας αφορούν ή δεν πρέπει να μας απασχολούν. Εάν, από την άλλη, υποφέρουμε όπως υπέφερε ο Ιησούς —χωρίς αιτία—τότε πρέπει

να είμαστε ευγνώμονες. Σε αυτό το γεγονός μπορούμε να κοιτάξουμε τον Επουράνιο Πατέρα, τη μεγάλη πηγή παρηγοριάς και δύναμης, με τη πεποίθηση ότι θα μας βοηθήσει να αντέξουμε τις αντιφάσεις που η αγάπη και η σοφία του επιτρέπουν να έρθουν επάνω μας. Μπορούμε τότε να πούμε: «Γνωρίζει όμως την οδόν μου· με εδοκίμασε· θέλω εξέλθει ως χρυσίον.» — Ιώβ 23:10

Ο Παύλος μας νουθετεί: «Ας μη αποκάμνωμεν δε πράττοντες το καλόν· διότι εάν δεν αποκάμνωμεν, θέλομεν θερίσει εν τω δέοντι καιρώ.» (Γαλ. 6:9) Εάν χρησιμοποιούμε όλες μας τις δυνάμεις για να κάνουμε το καλό, τόσο στην ανάπτυξη της χριστιανικής χάριτος στις καρδιές μας όσο και στις προσπάθειές μας να ευλογήσουμε τους άλλους, μπορούμε να βασιζόμαστε στη θεία βοήθεια ανάλογα με τη δική μας ανάγκες. Αυτό θα μας επιτρέψει να προχωρήσουμε θαρραλέα χωρίς να αποκάμουμε, όσο τρομεροί κι αν είναι οι εχθροί που μας σωρεύουν «αντιφάσεις» σε μια προσπάθεια να νικήσουμε το θάρρος μας.

ΑΠΟΔΩΣΤΕ ΤΟ ΚΑΛΟ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΚΟ

Ανεξάρτητα από την αντίθεση που μπορεί να έρθει εναντίον μας, πρέπει, ως μαθητές του Κυρίου, να συνεχίσουμε με την στενή οδό. Ως εκ τούτου, δεν πρέπει ποτέ να αποδώσουμε τίποτα εκτός από καλό σε αντάλλαγμα για το κακό. (Ρωμ. 12:21) Πρέπει να «εργαζώμεθα το καλόν προς πάντας» όσο έχουμε την ευκαιρία, και «μάάλιστα δε προς τους οικείους της πίστεως.» (Γαλ. 6:10) Το να κάνουμε το καλό μας πρέπει να συνεχίσουμε με συνέπεια μέχρι το τέλος του δρόμου, αν ελπίζουμε να είμαστε μεταξύ εκείνων που «εάν δεν αποκάμνωσιν, θέλουσι θερίσει

εν τω δέοντι καιρώ».

Το να αποδίδεις το καλό για το κακό είναι μια από τις ζωτικές δοκιμασίες της αληθινής εν Χριστώ μαθητείας. Το να γίνει αυτό, στο όνομα του Δασκάλου, θα είναι ένας από τους παράγοντες για την απόκτηση της θείας έγκρισης και μια θέση με τον Ιησού στην ένδοξη βασιλεία της ευλογίας που θα εδραιωθεί σύντομα. Το να αποδίδεις το καλό με το κακό σημαίνει να είσαι σαν τον Θεό. Το σχέδιο σωτηρίας του είναι μια αποκάλυψη του βαθμού στον οποίο αυτή η ιδιότητα της αγάπης επιδεικνύεται από αυτόν προς τον επαναστατημένο άνθρωπο. Πόσο σημαντικό είναι, λοιπόν, εκείνοι, τους οποίους σκοπεύει να χρησιμοποιήσει στο ευλογημένο έργο της συμφιλίωσης του κόσμου με τον εαυτό του, να αποδείξουν ότι, κατά βάθος, και με κόστος της ίδιας τους της ζωής, είναι αμετάκλητα αφοσιωμένοι στο καθήκον να παραδειγματίσουν αυτήν την αρχή, επειδή έχουν μάθει ότι είναι το θείο θέλημα για αυτούς και επειδή ξέρουν ότι είναι σωστό.

Για τον Δάσκαλο λέγεται ότι «υπέρ της χαράς της προκειμένης εις αυτόν υπέφερε σταυρόν, καταφρονήσας την αισχύνην». (Εβρ. 12:2) Έχουμε επίσης μπροστά μας μια χαρά—τη χαρά του θερισμού, στον κατάλληλο καιρό, αν δεν αποκάμουμε. Ελπίζουμε να “θερίσουμε” μια θέση με τον Ιησού στη βασιλεία, και μαζί του να μοιραστούμε το έργο της περαιτέρω επίδειξης της αγάπης του Πατέρα, διανέμοντας στον ετοιμοθάνατο κόσμο εκείνες τις ζωοποιές ευλογίες που τους κανόνισαν στο θείο σχέδιο και τους παρείχε ο θάνατος του Ιησού.

Όταν οι αμαρτωλοί προσπάθησαν να αντικρούσουν τον Ιησού, φώναξαν: «Άλλους

έσωσεν, ας σώση αυτόν». (Λουκάς 23:35) Πόσο λίγο ήξεραν ότι μέσω του θανάτου του αγόραζε την ευκαιρία για σωτηρία για αυτούς και για όλη την ανθρωπότητα. Έτσι, η υπομονή του στην αντίφαση έχει ως αποτέλεσμα τη μεγαλύτερη δυνατή ευλογία για εκείνους που έκαναν την αντίφαση. Αυτό θα είναι επίσης από την εμπειρία μας εάν ακολουθήσουμε τον Δάσκαλο μέχρι το θάνατο – πέφτοντας σε φαινομενική ήττα, αλλά, στην πραγματικότητα, σε ένδοξη νίκη. ■